

III. Č I N .
=====

(Pozornica kot u I. činu: Seljačka hiža Petra).

1. prizor

Kuma, stariotac

- Kuma: (dojde s liva od izvan, viče na praznoj pozornici). Dobar dan, ljudi! . . . Kade ste? . . . Ča nikoga nij doma? . . . Hej, ljudi!
- Stariotac: (dojde iz stana) A je! Mer smo ovo. Zač tako vičeš? Ča gori kod vas? Zdjulo ili krušna peć?
- Kuma: Ništ ne gori. . . . A kade su oni drugi?
- Stariotac: Mer znaš. Kokade po posli, na lapti.
- Kuma: S tim bolje. Inako sam se kanila jednoč nek s vami pominat.
- Stariotac: S manom, veliš? Pak ča imaš s nanom tako važnoga? Češ se još jednoč odat, pak kaniš da ti idem za bapca (ili: staćilu)?
- Kuma: To bi mi još falilo! Nisan imala dost križa s mojim pokojnim?
- Stariotac: Ili recimo bolje: on s tobom.
- Kuma: Neka vam tako bude: on s manom, a ja s njim. Kot je va svakom hištvu.
- Stariotac: (nakraj) Kade je čvaljava žena. (glasno) No onda, čaimaš? Ča ti gnjavi tu dušu kršćansku?
- Kuma: A ta vaša Marica.
- Stariotac: Naša Marica? No gle? Pak zač?
- Kuma: Kad će se odat.
- Stariotac: Odat? Ja još ništ nis' uptio, da bi se kod nas vrtanji pekli. A i frišljina još nismo zaklali.
- Kuma: Da, odat će se. Ali za kakovoga!
- Stariotac: Za kakovoga?
- Kuma: Mer to je ono zlo, da vi svi skupa ništ ne znate. Nek ja, nje kuma, moram izvidjevat, ča j' to za človika!
- Stariotac: Hm, pak ča si izvidila, ti inšpektor va šnicki (halji)?
- Kuma: Ne va šnicki, nego va kombinešu, prosim! - A to sam zvidila, da ta dičak nij za nju.
- Stariotac: Nij za nju, nij za nju. . . . Sada mi jur jednoč povi, gdo je to?
- Kuma: No, ta mehaniker iz Vinodola. Ča ga još niste vidili? Mer se Marica vajedno simo-tamo zvaža s njim.
- Stariotac: Aha, sad mi se jur ništo vedri. No ali mehanikara ne moremo pravat.
- Kuma: Ne to je zlo, da je mehanikar. To bi mogla bit još i srića za divojku, . . .

Stariotac: Nego ča?

Kuma: Nego va njegovoj familiji je velika falinga.

Stariotac: Va njegovoj familiji, veliš? No, ja poznam njegovoga oca Mihu, i ženu i cijelu družinu. Pak ti ljudi nimadu ni suhe nevolje, ni svraba, nit su vušivi.

Kuma: Da, njegovi starji su va uredbi ljudi.

Stariotac: Ne samo njegovi starji, nego i njegov stariotac je bio go-spodar i poštnjak, da ga nij bilo u cijelom Vinodolu. Poznavao sam ga dobro, ar smo negda va svojoj mladosti skupa tržili.

Kuma: Mer ja i njegove stare starje ne krivim.

Stariotac: Koga pak?

Kuma: Hodte bliže, ar to vam morem nek va uho povidat. (porukne se k staromu ocu) Čula sam od ljudi, da je njegov stariotac imao oca, a ta je imao brata, i ta brat da je jednoč zasjæ va lozi jednomu tršcu, pak ga je sikirom po glavi, tuk, tuk! I ukrao mu sve pineze, ke je bio dostao na sajnu za par voli. S tih pinez si je pak stan zgradio.

Stariotac: (podrugljivo) Aha. To je moglo bit po priliki onda, kad su bili Turki ovde, bud?

Kuma: Ja ne znam. Ali ljudi se još i danas pominaju zato.

Stariotac: Da, jedni ljudi imadu strašno dužičku pamet. Osebužno kad se gdo odaje ili ženi.

Kuma: Nekate mi se našpotljivat. Ar ja sam kuma Marice, po svetom ber-manju, pak mi je dužnost, da sve iskopan, ča je va familiji, s kom ćemo jednoč va rodbinstvo stupit.

Stariotac: Da, ti nek kopaj! Kad človik kopa, puno svega najde. I ja sam jednoč kopao na vrtu jamu za japno, pak ča misliš, ča sam našao? Našao sam jedan preljuč od potrte mozane, s ke je još kralj Matijaš pio naše črljeno, kad je 'vude pohadjao..... I jednu strašno veliku laloku od medvida, od onoga, ki je betlehenskimi pastirima ovce krao. Pak je od tuge, ča su ga zbatinali, simo došao crknut.

Kuma: Vi mi znanda ne vjerujete? (Kaže se uvrijedjena).

Stariotac: Kako ne bih! Nek sada još obrni familiju toga mladoženje na drugu stran, pak mi povi, ča si čula od njegove materine strani.... Ono za ujnu njegove babe.

Kuma: Da, vidite, ravno za ujnu njegove stare stare matere sam čula, da je bila jako snažna, ali pokvarena divojka. Ar je trpila..... Hodte još bliže (porukne se do staroga oca), . . ar je trpila, da jedan višac hodi k njoj selo. Svaku sabotu je htio dojt, kroz dim-njak....

Stariotac: Hahaha! To j' sve?

Kuma: No čujete, ča to nij dost? Ljudi kršćanski!

Stariotac: Ne! Onda ja znam čuda već.

Kuma: Još već?

Stariotac: Da. Poslušni nek dobro: Ta ujna, za ku ti to govoriš, je imala jednu staru mater, znaš . . . . A ta stara mat je s vragom tržila.

Kuma: Ča vi ne velite!

Stariotac: Bome! I kot se tako skupa pominkaju, pominkaju, ta staramat i vrag, nek najednoč je žena zagrizla va jednu jabuku, va ku ne bi bila smila . . .

Kuma: Nekate me za norca! To je bila Eva.

Stariotac: Akurat, Eva! Naša prva mat. Ar kad kopamo, Magda, onda kopajmo do dna. A na dnu nas svih je Eva, ka nas je rodila. Onde bi bila morala i ti počet! . . . Ali sada biži, jako biži! Da te danas već ne vidim! Ar ti nisi kuma, nego znaš ča si? Kuna, zagrižljiva, ugovorljiva kuna! . . . I znaš, ča ovakovim ženam sliši va zube? (Šaljivo joj se grozi s fajfom).

Kuma: (skoči se prestrašena). Ali dragi kume, tako to me ne ćete! . .

Stariotac: (. isprazni fajfu na dlan). A bome ću ja! Mačkota (masnoga) ću ti va zube!

Kuma: (kani proteć) Juj, 'voga staroga djeda!

2. prizor

Bivši, Petar, Marta, Marica

Petar: (muslav od zemlje, djelatna pratež mu sva zafuljana, košulja raskovčena, lice prašno, vlasi rastrzani. Kumaj ide na noga. Marta i Marica ga držeć s liva i s desna nutar dopeljaju).

Kuma: (skupašopi ruke). Marijajožef, ča se j' stalo?

Marta: Pod rulju je došao. (Marta i Marica povalu Petra na kanapet. Pod glavu mu vržu vankuš, ili kus prateže, da mu glava više leži).

Petar: (Katkad tiho zaskuči i teško diše).

Kuma: Pak mu je ča polamljeno?

Marta: Još ne znamo.

Kuma: Onda bižim veljek po šintaricu, da ga dojde pogledat! (projde hitro van).

Stariotac: Kako j' se to stalo?

Marta: (projde nutar).

Marica: A nek naglo. Mi dvi smo jur kanile domon, jur smo si bile i korbice na hrbat, a otac su počeli ruljat. Mer znate, na onom dužičkom laptu, kade smo zob posijali. Kad najednoč doskače po vjetru, negde od cimitora, kus bijeloga papira. Pak ravno pred konje. A oni,

1140

kot su još mladi i strašljivi, naglo trgnu i hajdi va big. Otac spadu s rulje med konje, a vojke im va ruka. Konji je sobom vluču, a onipod ruljom. Kašnje pustu vojke i ostanu na laptu leže. Onda su Martinovi muži nekako zastavili konje i potpregli je pod kola. Pak smo oca skupa odnesli na kola i dovezli se domom.

Marta: (Dojde nutar s namočenim rupcem, kim otare lice Petra pak mu ga sveže oko čela, i sjede do njegovih nog). Tako, sad će ti bit veljek laglje.

Petar: (Teško govori i prekidano kroz cijeli prizor). Jur ni je ionako laglje.

Stariotac: No, ja si ne bih mislio od tih konji, da su tako zjalavi. Pravoda, kod takovih ždripcev triba pazit. Jur je već ki gospodar mrazno pohidio s njimi, a još i žitak zgubio.

Petar: Mer mi se drugačije ništ nij stalo, otac. . . Polamao si ništ nis' . . . . Ruke i noge si morem gibat, glete! (gane noge i ruke). Premda se sada još tako ćutin, kot da mi je sve košće zlamano.

Stariotac: Hvala Bogu, da nek nij ča gorjega. A to će projt. Za par dan si jur opet za posao. I na me su se bila jednoč kola prefrknula, pak si još ni ne b' bio mislio, tako vrijeda sam se skoprciao. - Ali sada idem va štalu, da te mlade fickoše mrvu zdosižem bičiščem. Triba je je naučit, da ne smu bit tako obisni.

Petar: Nekate je, otac! Nisu oni krivi. . . Kriva je moja slabost. . . Mi svi, ki smo bili va boji, pak još i va dvi boji, nismo oni, ki bi morali bit. . . . Slabići smo, istrošeni na živci . . . Popušćamo, jako popušćamo. . . . Ćutin ja to jur zdavno. . . . Navečer sam vas zlamljen, kot da su me s cipi. . . . A i va glavi mi je večkrat smišno, kot da mi mozak pluje va magli. (Marici, ka sidi kod glave oca i mu redi zafuljanu pratež). Marica, sad ćeš pak ti morat vrijed skrbit za nas, starje.

Marta: Ostavi to sada, Petar. Kot su otac rekli: za par dan si opet na noga.

Marica: Pak ćete opet djelat i zapovidat kot i prije. Mer još dugo niste starac.

Petar: Da, ovo sadašnje će mi moć vrijed projt. . . . Ali ono bojno, ono pokvareno va žila, to će mi ostat. . . . Nek glej, da dostanemo s tobom za kratak čas kakovoga vrloga mladoga gospodara va stan.

Marica: (obisi glavu i šuti).

Petar: No, ča nimaš još nikoga va misli?

Marta: Neka ju sada zvrtovat. Ćemo se zato onda, kad ozdraviš.

Petar: Ne! Ja bih jur sada rad znat, na čem sam s svojom jedinom kćerom. Onda ću prije ozdravit.

Marta: Ali zač ravno danas, kad sad imamo zaistinu druge skrbi?

Petar: Ovo je moja najveća skrb. . . Skrb za nasljedstvo va stanu, va gospodarstvu. . . . Ona me jur zdavno muči. Svaki dan mi je va glavi, pokle je Ludvik prošao, i po drugi put prošao.

Marta: Dobro, dobro. Ćemo se mi dva koč zato razgovorit.

Petar: Zač mi dva? Zač ne ovde, kad smo svi skupa? . . . Vi dvi nešto tajite pred manom.

Marta: Ali prosim te lipo, muči sada s tim! Mer još ne umiraš.

Petar: Još ne umiram, ali morem vrijeđa. Pak sad mi već ne da mira. . . .
Marica, reci mi po duši, imaš jur koga ili nimaš?

Marica: (muči)

Marta: (nestrpljivo) Ima, ima, ali . . .

Petar: Ali?

Marta: Ta nij za paoriju. Nek to je još sve onako nesigurno. . . . Bog zna.

Petar: Nij za paoriju. . . . (zdahne teško) Onda me začnar veljek povalite va lijes (škrinju). (Prđegne se na kanapetu).

Marta: Ali otac, neka bit takov! To more bit, i ne. . . . Mlada srca su preminjlljiva.

Petar: (muklo) Meni je dost, ča sam čuo.

3. prizor

Bivši, Ludvik

Ludvik: (u putničkoj opravi dopašći se od izvan, veselo) Zdravi bili, dragi domaći!

Marta i Marica: (jako radosno) Ludvik!

Ludvik: (objami majku i sestru, staromu ocu da ruku, pak stupi k ocu) Zdravi bili, otac!

Petar: (pruži mu ruku) Si me došao zakopat?

Ludvik: (dobre volje, živahno). Zakopat? Ne, otac! To ne će bit potrebno, kot vidim. Hvala Bogu! Jur sam sidio na autobusu, kad sam čuo za vašu nesriću. Da, jur sam bio na putu domom.

Marta: Ča si dostao dopust od gospodarice!? I zaslužio si si ga po toliko ljeti.

Ludvik: (odmireno, naglasom) Ne! Ja sam ovput zato došao, da vam budem na pomoć. I da ostanem za uvijek, - ako su otac jur zabili, ča su mi bili na othodu rekli.

Marta: Sinak! Zaistinu? (pade mu za vrat).

Marica: Brate, ti ćeš ostat doma? (popade ga za ruku).

Stariotac: No nisam vam svenek govorio, da će malo pokuknut va svit pak će opet dojt? Poznam ja njega, našega Ludvika. (Poprakilja ga po ramenu).

Ludvik: Da, stariotac, bojse da ste mi vi najdiblje vidili va dušu.

Petar: (sjede na kanapetu, sumničavo) Ča ti se j' jur zamirio ta varoš?

Ludvik: Ne bih rekao, da mi se j' zamirio, ar mi nij išlo čemerno. A i zaslužavao sam si lipo. Nego u zadnje vrime se je nešto dogodilo, ča me je žesnulo, i zbog čega sam počeo puno razmišljavat.

Marta: Ča j' to bilo?

Ludvik: Moja gospodarica, ku ste i vi upoznali, postavila mi je neki dan pitanje, je li ne bih stupio va nje firmu kot drug-kompanjon. A ja sam joj poznao, da ima ona i druge, recimo lične, peršonske namjere s manom.

Marta: To sam veljek vidila, sinko, kad je bila ovde, nek nisam ti kanila zočitovat.

Ludvik: No nije to bilo, majka, ča me je prenulo. Ar ona je, kako sam ju ja spoznao, vrla i poštena ženska, premda dobro za par ljet starja od mene, - ter ne bih bio zlo pohodi s njom. .. Nego ta žitak u velikoj trgovini: to stalno špekuliranje, kalkuliranje i računavanje, po danu i noći; to bižanje na auti-teretnjaki po cesta, petak i svetak, - a onda morate opet cijele tajedne prebivat med četirimi zidinami, -va uski, neprijatni kancelarija, i škuri zadušljivi magacini, - - nut, to je bilo ono, ča me je nagnalo, da si onako zaspavlje i ozbiljno ispitam svoje dušnospoznanje, je li valjam zato, je li sam zaista zato stvoren. - -

Stariotac: (maše glavom). Nisi, Ludvik.

Ludvik: Pravo imate, stariotac. I ja sam došao do toga zaključka. Ar u meni nikad nisu prestali pjevat škrljunci našega širokoga polja i zvoni našega bijeloga sela. . . Moja ljubav je priroda, i pjesma. To je jerbinstvo našega kolena. -

Stariotac: Pravo si rekao, sinko.

Ludvik: I to mi je palo u oči na varošu, kako firme gizdavo pišu na table ljetu svoga utemeljenja. Čim je ka starja, tim se drži čvršća, uglednija i solidnija. I svaka gleda, da poduži svoj život za još kih sto ljet. Zato obično oca trgovca naslijedi sin, a ako nij sina, onda kćer. A kako dugo stoji jur naš stan, stariotac?

Stariotac: Ča ja znam, su se i moj stariotac va ovom stanu rodili. A oni su mi povidali, kako su njev djed, takaj Marković, stan prenačinili, podzidali ga kamenom i ciglom i postavili novi škadanj.

Ludvik: Onda je tomu sada blizu 200 ljet, da ovde Markovići gospodaru! Tako stari, ako ne još starji, hte bit i drugi stani i gospodarstva našega velikoga kraja. Neki i tri-četiri sto ljet. Samo ča su se s časom neka hižna imena preminila. Ka firma na varošu se more podičit s takovom starinom? Nek malo je ih po cijeloj našoj zemlji. -

Nije li onda naravna dužnost nas, seljačkih sinov, da i mi ostajemo na svojoj staroj djedovini. Da ju čuvamo, dalje gajimo i predajemo sinu i unuku?

Petar: Lipo je, lipo, ča to govoriš, Ludvik. Kot kad bi čitao s kakove domorodne knjige. Samo mi reci, je li bi si znao opet ubut paorske čižme i rovat va blatu?

Ludvik: Ča je to blato, otac? Odakle je? Od te iste zemlje, ka nam rodi pšenicu i hrž. Gledao sam na varošu ljude, ki su u još gorjem blatu i smradu rovali. I katkad u takovom zraku, da su prema tomu naše konjske štale milodušeći rožni vrtljaci. - Pak to blato, ko se seljaku pri djelu nalovi na noge i ruke, ono se da i oprat. I onda ide nutar u čistu hižu, otpočine u kolobaru svoje družine. Ili se uči i naobražuje u društvu, u svojoj zadrugi, ili iz knjige. - Na Svojem putovanju čez zapadne i sjeverne kraje Europe san mnogo vidio i mnogo se naučio. I spoznao sam, Marica, kako nisan imao pravo, kad sam ti govorio, da človik mora pojt u varoš, ako kani živiti kot kulturni človik. I pod seljačkom kapom-astrikom zna bit mnogokrat jako vidna, prosvićena glava. Ča se je nekad govorilo o našem zaostalom paoru-najzadnjaku, to već zdavno ne valja.

Petar: (uvjerenost) Ako je to, Ludvik, tvoja prava misao, onda moreš jur zutra naprikzet naš stan. Ja se ionako ćutim preslab, da se poborim s timi svakorjačkimi brigami i novotarijama današnjega gospodarjenja. A i staram polako. . . "Gusle su se potrle, ne bi rade služit".

Ludvik: Hvalim vam, otac, na zaufanju. Ali ne ću. Sada još ne ću. Ostante nek još vi gospodar. Ovo vam je moj vas zaslužak. Raspola-gajte s njim. (Preda mu mašnju s pinezi). Ostante ta panj, va koga ću se ja zacipit kot nova seljačka mladica, i na kom ću si izgra-dit svoje novo gospodarstvo i svoju sriću. Ovako će se naravno ve-zat staro s novim, čerašnje s zustrajšnim. Mi današnji mladi ljudi smo preveć začarani novotarijama, kot ste tolič rekli, i nestrplji-vi smo, ter bi veljek preskočili par deset ljet. A svaki razvitak je nek onda zdrav i trajan, ako se polagano rodi novo iz staroga. To valja osebujno za seljačko gospodarstvo. Najvažnije je pak, da seljak ima opet jaku družinu. Onda ga ne hte tratit časovito manj-kanje djelačev i visoki tobri; i on će s svojom družinom predurat svaku tuču i nesriću i sve gospodarske krize.

Petar: (vedro, kot izminjen) Onda se slažemo, Ludvik. Neka ti tako bude. Još ću ko-to ljeto gospodarit s vami, mladini. I rado ću, kad vidim, da imam opet sina. - Ali sad bih rado i nešto jio i na-pio se. Čudno je, kako zna veselje i mrtvoga opet oživit! Hodmo

nutar, dica!

Svi: (Se stanu, da hte nutar. Ludvik popade oca s desna, Marica s li-
va.)

4. prizor

Bivši, Cila

Cila: (dojde zasopana). Dobar dan! Čula sam tetac Piere, da vam se j'
nesrića stala. Kako ste?

Petar: O ja jur dobro. Došao je mladi Tobijaš najzad k staromu Tobi-
jašu i stari je nato ozdravio. Nek još mrvu šanta.

Cila: Ludvik, ti si ovde?

Ludvik: (pusti oca i ide pred Cilu). Da, kot vidiš. Zdrava bila! (Po-
zdravi se s njom).

Petar, stariotac, Marta, Marica: (Otpravu se nutar. Petra još malo pot-
piraju Marta i Marica.)

Petar: (na odlasku Cili.) Ne zamiri nam, Cila, mi idemo nutar. A ti se
nagledaj tvojega Ludvika.

Cila: Kako da si opet došao?

Ludvik: (dobre volje smišeći se). Došao sam, kad me j' vuklo domom.

Cila: Ča te j' vuklo?

Ludvik: Očeva želja, materina suza, sestrina prošnja, staroočeva sanja,
a najveć tvoje srce, Cila.

Cila: Si tako siguran u moje srce?

Ludvik: Kot i u svoje, ko se nij dalo obrnut, a da sam bio ne malokrat
u velikoj skušnji.

Cila: Poznam varoš, neka mi povidat za njega.

Ludvik: Ali i ti si mi ostala uvijek vjerne, je li?

Cila: Pitaj selo, ko ne vjeruješ mojim čistim očima.

Ludvik: (teplo) Ne ću pitat nikoga. Nego ću te zet za ruke pak ću te
otpeljat k gospodinu farniku. A to vrijeda, na prvi dan fašinjka.
I ti ćeš mi rodit dicitu, čuda dice, da ne izumre ov naš seljački rod.
Pak ćemo se skupa skrbit i djelat, i imat svega, kot kad smo 'no
htili na Božić benčat: pune kosne žita, pune štale blaga, pune vi-
drice masla, pune lagve vina, pune livce svinj, svega dosta a naj-
već mira i božjega blagoslova!

Cila: Ča mene ide, Ludvik, ja ću rado nosit svoj dio.

Ludvik: A ja ću te zlakotit, koliko nek budem nogao. Moja žena već ne
smi imat tako teško kot su imali moja mat i staramat, svako djelo i
svu muku. Preskrbit ću ti svako pomagalo, ko si nek zaželjiš. A kad
bude triba, i ja ću si svezat ženski kukljin (fertuk), a dižicu ili
kuhaču va ruku, - premda još nismo va Ameriki; no još nek malo pak
smo joj jur za vrti. (šaljivo vikne) Da, neka živi jednakopravnost

svih žen!

Cila: (smijuć) Ej, kako si danas dobre volje!

5. prizor

Bivši, Marica, Karol, Marta

Marica: (dojde znutra) Ča tako kukuričeš, Ludvik?

Ludvik: Kukuričem, kad sam opet na svojem podacu. (kukuričnjaku) Ču i tebi jednoč zakuku.....?

Karol: (Doteče od izvan, vas zasopan) Je istina, da su vaš otac umrli?

Ludvik: Gdo to veli?

Karol: Ča si i ti doma? Zdrav bio! (Pozdravi se s Ludvikom) A kod nas je sve selo puno s tim glasom.

Marica: Aj kađe! Ono nutri jidu i vrlo im se rači.

Karol: (diboko zdahne) No hvala Bogu! Ali ča to im se j' nek moralo stat?

Marica: Da, pod rulju su bili došli ter su se mrvu oderali.

Karol: No vidite vi ljude, ča znađu sklepat! Ovde su se nek mrvu oderali, kod nas su jur umrli, a va tretom selu su je jur i zakopali... A ja sam se skoro ubio na motoru, tako sam letio simo.

Marica: Vidite ga! Ako se budeš još koč tako noro vozio, onda ne ću pojt za te. Ja ne kanim bit s dvajsepetini ljeti udovica. Da si to zapametiš!

Karol: (veselo) A ča bi zaistinu išla . . . išla . . . ono za me?

Marica: Ako naš otac popustu.

Ludvik: Sad mislim da hte, kad sam im ja najzad došao.

Karol: (Pun veselja hiti kapu u višak) Aleluja! Onda nek friško simo s tim čačkom!

Marica: No čekaj malo, prije ćemo majku zvat. (Otpre malo vrata i zavikne nutar) Majka, hodte der malo van!

Marta: (dojde, k Karolu) I ti si ovde? U dobru uru si došao. S našim ocem se dadu danas repci lovit.

Karol: Ja ne tribam repca, teta Marta, neg ovu grlicu! (Zame Maricu oko pasa).

Marica: Gle, kako se zna junak mastit!

6. prizor

Bivši, Petar, stariotac

Petar, stariotac: (nutarstupu, Petar s palicom, na ku se upira)

Marta: (kaže na Karola) Glej, otac, ovo je ta tolovaj, ki nam kani Maricu zet.

Petar: (dobre volje) Ne dam ju!

Karol: (moleći se) Ali tetac Piere, nekate bit tako tvrdoga srca danas, kad ste se jus od mrtvih goristali.

Petar: Nomer ravno zato mi je još potribna, da me nauči opet hodit.

Kad ovu palicu krajhitin, onda - - -

Karol: (željni) Onda?

Petar: I onda još daleko nij tvoja. Neka još uživa svoju mladost i po-
maže doma, kad ćemo sada stan prenačinjat.

Karol: (zapudi se) Ja ću vam dojt svaki dan pomoć.

Petar: (nasmiši se) Smiš. - Nek ono, ča se tebe tiče, dragi moj junače,
ja još ni jako ne znam iz čega si: iz mrkve ili iz peršina. Samo to
znam, da na motoru brzinkaš po svitu. A motor, nebere, to još nij
kod mene on dokumenat, s kim dobri človik (prisežni kun) more is-
prosit mladu iz stana.

Karol: Nego?

Petar: To je ono, zmš, ono, ča je ovde nutri! (Badne ga prstom u prsa).

Pak da razumiš svoju meštiju.

Karol: (žurno izvadi iz žepa neke papire). Prosin, tetac Piere, ovo
su moja pokazanja.

Petar: Nij triba meni pokazanja. Samo čist obraz pak djelovne ruke.

Karol: (pruži ruke). Ovo su vam; sve su pune ulja.

Petar: No dobro. Ali nebere, te si moraš oprat, ako kaniš našu divojku
pogladit, ar ona ima hakljivu kožu, kot i nje mat. - - Tako kot sam
rekao, ako se pokažeš pošten i vridan, onda ne marim, dostat ćeš
Maricu. . . .

Karol: (Zabožne i popade Maricu za bok).

Petar: No čekaj još! A donle da se imate lipo držat, pred Bogon i pred
selom. Da ne bude pak, kad se skupazamete, rečeno za vas: dva dragi,
dva vrazi!
-ju

Marica i Karol: (Se značajno pogleda, Marica se pogrozi prstom njemu).

Petar: A ako ostaneš ovde na seli, - ar i selu je dandanas jur potri-
ban mehaniker, - onda ću vam zgradit i stan.

Stariotac: A ja ću im dat moj oktalj, ako ćedu i zemlju djelat.

Marica: Hoćemo, stariotac!

Stariotac: Onda ćete imat svega, ča van triba: zemlja će vas hranit, a
meštija oblačit.

Petar: I njeva dica hte ostat našemu rodu.

Z a s t o r - K o n a c .

Izdavatelj, vlasnik i nakladnik: Hrvatsko kulturno društvo u Gradišću.

Umnoženo u sekretarijatu Hrvatskoga kulturnoga društva u Gradišću.

F.Elsslergasse 2/II - Željezno - Tel.: 02681/2936.